

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 424/2013

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 5273/2013, sp. zn. Rvp 5359/2013, sp. zn. Rvp 5361/2013, sp. zn. Rvp 5365/2013 až sp. zn. Rvp 5369/2013, sp. zn. Rvp 5387/2013 a sp. zn. Rvp 5388/2013, sp. zn. Rvp 5476/2013, sp. zn. Rvp 5488/2013, sp. zn. Rvp 5536/2013 až sp. zn. Rvp 5548/2013, sp. zn. Rvp 5553/2013 až sp. zn. Rvp 5560/2013 a sp. zn. Rvp 5562/2013 až sp. zn. Rvp 5565/2013, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., Advokátska kancelária B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 NcC 238/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 178/2012 z 12. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 199/2012 z 12. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 173/2012 z 12. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 174/2012 z 12. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 175/2012 z 12. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 176/2012 z 12. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 177/2012 z 12. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 269/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 236/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 282/2012 z 15. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 276/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 227/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 248/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 235/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 233/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 237/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 221/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 222/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 224/2012 zo 16. októbra 2012,

sp. zn. 2 NcC 223/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 225/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 226/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 231/2012 z 10. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 220/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 330/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 289/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 287/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 286/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 258/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 231/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 229/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 228/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 257/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 247/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 246/2012 zo 16. októbra 2012 a sp. zn. 2 NcC 239/2012 zo 16. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. V úvodnej časti označené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 5273/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

3. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013 doručené v záhlaví označené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uvedenými uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“).

4. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) žaloby, ktorými sa domáhala náhrady škody voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; zároveň nadriadený súd žiadala, aby vec z dôvodu nutnej delegácie prikázal inému okresnému súdu.

5. Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol tak, že v predmetných konaniach nevytlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania označených vecí; tieto uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky „... *nesprávne, zakladajúce zásah do jej základných práv, garantovaných čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru*“.

6. Podľa sťažovateľky skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „... *minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*...“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v jej očiach ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd v napadnutých uzneseniach.

7. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší tieto rozhodnutia a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania, prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

11. S prihliadnutím na obsah predmetných sťažností a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

12. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnutými rozhodnutiami krajský súd nevyklučil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovávania a rozhodovania predmetných vecí napriek tomu, že škoda, ktorú si sťažovateľka uplatnila v podaných žalobách, vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom sudcov toho istého okresného súdu.

13. V tejto veci senát I. ÚS nadväzuje na svoje predchádzajúce právne názory obsiahnuté v celom rade uznesení, ktorými rozhodol o skutkovo rovnakých

veciach – I. ÚS 261/2013, I. ÚS 263/2013, I. ÚS 273/2013 a ďalšie – a keď nezistil dôvod na to, aby sa od „*ratio decidendi*“ týchto rozhodnutí odchýlil, dospel k rovnakému záveru, že sťažnosti sťažovateľky treba odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Požiadavkou princípu právnej istoty je totiž postulát, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri jej opakovaní v rovnakých podmienkach dala vždy rovnaká odpoveď; preto ústavný súd aj v tejto veci v plnom rozsahu odkazuje na dôvody predchádzajúcich rozhodnutí o odmietnutí sťažností sťažovateľky.

14. Aj v tejto súvislosti však ústavný súd s poľutovaním konštatuje, že v prerokovávaných veciach sa nenaplnil úmysel a očakávanie zákonodarcu, ktorý ustanovil nutnosť zastúpenia sťažovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom s nádejou, aby advokátsky primus zamedzil bezúčelnému podávaniu ústavných sťažností. Takáto situácia však nenastala, preto jeho pochybenie možno vysvetliť buď len ako neznalosť procesných predpisov, alebo ako snahu sťažovateľky umelo znížiť svoj daňový základ o náklady pre fiktívnu právnu pomoc či snahu advokáta o získanie majetkového prospechu (odmeny), čo je porušením zákonných a etických povinností sťažovateľky a jej advokáta.

15. Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013